

Δώρησέ μου μετάνοια, Κύριε

Νῦν ἔτι και σήμερον κατησχυμένω προσώπω και εις γήν νεύοντι, τολμῶ λαλήσαι προς σέ τον Δεσπότην και Δημιουργόν τών απάντων.

Εγώ δέ είμι γη και σποδός, όνειδος ανθρώπων, σκώληξ τω όντι και ούκ άνθρωπος, όλως κατεγνωσμένος και κατώδυνος.

Πώς ατενίσω σοι, Δέσποτα; Εν ποία καρδιά; Εν ποίω συνειδóτι; Εν ποία γλώσση λαλήσω σοι; Πώς δέ τήν αρχήν ποιήσω της εμής εξομολογήσεως; Ποίων αμαρτιών άφεςιν ο τάλας αιτήσω πρότερον; Τών έν γνώσει ασυγγνώστως και τών έν παραβάσει αγίων Σου εντολών, ή τών έν καταθέσει πονηρών λογισμών;

Άλλ' ώ Δέσποτα, ώς έχων της μακροθυμίας τό πέλαγος έμφυτον και της ευσπλαγχνίας τήν άβυσσον, μή παραχώρησης κοπήναι με τον αχάριστον ώς τήν συκήν τήν άκαρπον μηδέ αρπάσης με άνέτοιμον, μηδέ παραστήσης τήν ψυχήν μου στηλίτευμα ελεεινών τω φοβερώ και αδεκάστω σου βήματι.

Άλλ' ώς αγαθός Θεός και φιλόανθρωπος, ελέησόν με τόν αχάριστον, τόν πεπωρωμένον, τόν αναπολόγητον, τόν καταδεδικασμένον, τόν άξιον πάσης κολάσεως και τιμωρίας.

Πώς επικαλέσομαί σε, Δέσποτα τών απάντων, τάς εντολάς σου μή φυλάξας; Μετά γάρ τό λαβείν με τήν επίγνωσιν της αληθείας, γέγονα θυμώδης, ανελεήμων, μάλιστα δέ έν ρυπαροίς λογισμοίς, και έτι έν γαστριμαργία, έν αδηφαγία, έν υπερηφανία, έν καταλαλιά, έν υποκρίσει;

Ψευδόμενος γάρ εγώ επί τους ψεύτας άχθομαι, κρίνω τους πταίοντας ό πλήρης πταισμάτων, εάν υβρισθώ, αμύνομαι εάν μή τιμηθώ, βδελύττομαι, και τους τάληθή μοι λέγοντας ώς εχθρούς λογίζομαι, μή κολακευόμενος αηδιάζω, ανάξιος ών τιμάς απαιτώ.

Εάν μή τις λειτουργή μοι, κακολογώ αυτόν ώς υπερήφανον ασθενούντα αδελφόν αγνωώ, εγώ δέ ασθενών, φιλείσθαι και υπηρετείσθαι θέλω. Μειζόνων περιφρονώ και ελάττονας υπερορώ, εάν κρατήσω βραχύ τι εμαυτόν από της αλόγου επιθυμίας, κενοδοξώ, εάν κατορθώσω αγρυπνίαν, τη αντιλογία παγιδεύομαι.

Εάν εγκρατεύσω εμαυτόν από βρωμάτων, τω τύφω καταποντίζομαι, εάν εις αρετήν προκόψω τι, κατά των αδελφών μου επαίρομαι. Έξωθεν ταπεινοφρονώ και τη ψυχή υψηλοφρονώ...

Κύριε, διά τους απείρους σου οικτιρμούς δώρησαί μοι μετάνοιαν.

Άγιοι Πάντες, πρεσβεύσατε υπέρ εμού του αμαρτωλού, εκχέατε τήν δέησιν υμών προς τόν οικτίρμονα Θεόν, ίνα επιστρέψη τήν ψυχήν μου, τω άδη προσκολληθείσαν υπό τών ατίμων παθών.

Πρεσβεύσατε, Άγιοι, υπέρ εμού, ίνα διά τών αγίων υμών ευχών άξιος μετανοίας γένωμαι.

Έργον γάρ έστιν υμών, Άγιοι, πρεσβεύειν υπέρ αμαρτωλών, Θεού δέ τό τους απεγνωσμένους ελεείν. Όσοι και Δίκαιοι, οί καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, συνέλθετε επί εμοί τω δυστήνω, και ή ώς νεκρόν με θρηνήσατε, ή ώς ημιθανή οικτειρήσατε, επεί εγώ ούκ έχω προς Θεόν παρρησίαν διά τās πολλές μου αμαρτίας.

Εκχέατε έλεος επ' εμοί, Άγιοι, ώς εις αιχμάλωτον και τραυματίαν. Οίδα γάρ ότι, εάν υμείς του Θεού δεηθήτε, πάντα μου τά πλημμελήματα συγχωρηθήσονται τη αφάτω αυτού ευσπλαγχνία ώσπερ γάρ αυτός φιλόανθρωπος έστιν, ούτω και υμείς.

Μόνον μή υπερίδητέ με. Πρόσδεξαι, Κύριε, τήν ταπεινήν μου δέησιν ταύτην και ελέησόν με διά πρεσβειών τής πανάχραντου σου Μητρός και πάντων σου των Αγίων, ίνα κάγώ μετά πάντων τών σωθέντων τω αφάτω σου ελέει προσκυνώ σε τόν έν Πατρί και Πνεύματι δοξαζόμενον Θεόν Λόγον. Αμήν.

Προσευχή του οσίου Εφραίμ του Σύρου